

„Zelo dobro res! Toda kar pravite, je neverjetno. Kako bi se bili bankovci, kateri so bili vsi pravi, ko ste jih od krčmarja prejeli — kar sami pripoznate, mogli v vašem žepu spremeniti v ponarejene?“

Linar na to ne vé odgovora, zato prašam dalje:

„Od kod ste dobili to škatljo samih ponarejenih desetakov, katera se je za dimnikom skrita našla?“

„Podtekniti se mi je morala“, pravi po nekolikem premisliku, „drugače ne more biti. Jaz — to zagotovem pri svojem poštenju — sem za-njo ravno tako malo vedel, kakor za tiste bankovce, ki sem jih za kože izdal.“

„To je zopet težko verjeti. Kdo bi vam jo bil podteknil?“

„Le eden je, katerega bi mogel dolžiti.“

„Imate dokaze?“

„Morda se še najdejo. Za zdaj ne vem ničesar, vse to me je tako zelo osupnilo in potrla, da še redno misliti ne morem. Oh žena moja, ubogi otroci! In kdo bo z mano še hotel kupčevati, če se izvé, zakaj sem bil prijet!“

Rad pripoznam, da se mi je mož smilil; al vse, kar mi je povedal, se mi je zdelo tako neverjetno, tako nemogoče, nenaravno, da sem jel dvomiti, ali imam pred sabo nesrečneža ali pa prebrisanega, potuhnjenega hudodelnika. Ker pa za zdaj ni bilo nič več spraviti iz njega, ga dam odpeljati zopet v zapor, kamor gré ves pobit in tarnajoč za svojo družino.

Drugi dan pokličem krčmarja. Bil je oseba jako neprijazne zunajnosti in plašnih oči; meni se je pokazal pa še bolj zopernega, ker je skušal priljuden biti in na vsako vprašanje odgovarjal z dostavkom: „učeni gospod cesarski doktor“, kar sem mu slednjič prepovedal. Po njem zvem, da je res Linarju menjal štiri stotake in mu dal desetakov za-nje, „toda dobrih, ne ponarejenih“, pristavil je hitro.

Druzega ni vedel povedati. Po vsem tem pa sem imel pravico, preiskati tudi njegovo hišo, ker se mi je mogoče zdelo, da so bankovci, katere je Linarju dal, vendar-le bili ponarejeni. Pa preiskava je bila zastonj, našlo se ni nič in pri odhodu me je spremil krčmar sam do praga ter z jako ostudnim smehljanjem rekel:

„No, zdaj vidiš učeni cesarski gospod doktor, da smo poštene ljudje.“

Meni se je strašno mrzilo do tega človeka, vse svoje premoženje bi bil dal za to, da bi bil imel tega na Linarjevem mestu. (Dal. prih.)

Mnogovrstne novice.

* Po postavi, razglašeni v kraljestvu Italijanskem 21. decembra 1873, se je ostro prepovedalo in po okolščinah izreklo za hudodelstvo in zažugalo z večletno ječo onim, ki rabijo otroke pod 18 leti pri vlačugajočih se obrtnijah (pri vrvoplescih, muzikantih, izstavljalcih, zvirivi, slepivcih itd.) — Ako se zapazijo v tem kaki prestopki, je uredovati po domačih predpisih, ki zaradi tega obstojé, ter to naznaniti najbližnjemu kralj. Italijanskemu konzulatu. — To so Avstrijske deželne vlade te dni očitno razglasile vsled razpisa c. kr. ministerstva za notranje reči od 3. novembra 1874.

* *Penzionistov v Gradcu* je, kakor je razvidno iz vojaškega kalendra za leto 1875, ravno 300, in sicer 5 feldcajgmajstrov, 3 generali konjištva, 21 feldmaršallajtenantov, 27 generalmajorjev, 71 obristov, 54 obrist-lajtenantov in 120 majorjev. Zanimivo bi bilo le še vedeti, koliko ti vsako leto vlečejo iz državne blagajnice, ki se nateka po davkih.

Naši dopisi.

V Gorici 3. jan. — Domači časniki so prinesli natančnije okolščine tistega strašnega umora (25. dec. l. l.), o katerem sem Vam pisal zadnji pot. Slovenskih mladenčev iz Renč je bilo 7: trije bratje Lašić-i, 2 brata Pahorja, Stepančič in Mozetič. Peljali so se bili poprej v Miren (1 uro proti jugu od Gorice) in potlej hoteli iti po ovinku skoz Gorico domú. Bili so poprej pri „Zvezdi“, pa jim ni bila menda družba po volji in so se podali v gostilnico Brandt-ovo, kjer je imel biti koncert. Pogovarjali so se in peli po slovenski; ali to ni bilo vseč nekim laškim fantom iz najnižih stanov. Letale so zabavljice že pri Brandt-u na Slovence; kar se je pa ob 11 $\frac{1}{2}$ na ulici godilo, je grozno. Lahi so planili za Slovenci in napadli jih z znoži, proti katerim ni — se ve da — pest nič izdala. Ranjen je v zatilnik Step., še močnejše so zbodli v glavo in vrat Mozetič-a; Jan. Lašić-u pa so pljuča prebodli, da je čez malo minut v kavarni „Fenice“ dušo izdihnil. Mozetič, že ranjen, je ubežal v 3. nadstropje poštnega poslopja. Ostali so bili že prej ušli. — Ta tepežnja in umor kaže nekako naroden značaj. Cesar pa ne razumemo, je to, kako da so ti poredneži (eden je kočijaž pri g. Cr.) prišli do narodske strasti, saj te baže ljudem ni bilo še poprejšnih let, ko ste bili naši narodnosti razkačeni druga proti drugi — nič mar za narodni razpor. In zdaj imamo mir med Lahi in Slovenci. Te uganjke ne bom ugibal. — Naša policija je o omenjeni priliki zopet pokazala, da stoji prav na višavi svojega poklica! Ni je bilo ne blizo ne zraven! „L' Isonzo“ je tako ostro grajal policijo v zadnji svoji številki, da so ga v prepoved dejali. — Pogreb premožnega umorjenca L. (iz tukajsnje bolnišnice milosrčnih bratov) je bil sijajen. — Popisani dogodek je naše mesto strašno presunil. Jaz mislim, da bi se imel gosp. baron Czörnig več bati za dobro ime svoje „avstr. Nizze“ zaradi pomanjkanja varnosti, nego zaradi — snega, gledé katerega smo vendar le na boljem, ko marsikatera druga dežela. — Še nekaj naj smem pristaviti temu sporocilu, da si vem, da je moralizovanje v takih okolščinah neprilичno. Bili so časi, ko se ni na prvi božični praznik nihče vozil po naši Gorici; samo nadškof so se peljali v cerkev. Na kmetih pa je bila največa sramota, konja ali vola ukleniti in se kam peljati. Cerkev in dom sta bila edina kraja, kjer je pobožni Slovenec prvi praznik obhajal. Bili so 3 dnevi v letu, ko ni nikdo v krčmo šel: Božič, Velika noč in Vseh Svetih večer. A zdaj? O tempora! Mi konservativci imamo v tem oziru vsaj čisto vest. — Naš vrli sodnijski adjunkt g. Leop. Búdal je imenovan sodnik v Tominu,*) gre pa najprej začasno v Pazen. Gorica izgubi z njim enega najboljših juristov in najdelavniših in ljudem najbolj priljubljenih uradnikov. — O. gvardijana tukajšnjih kapucinov so našli davi mrtvega v sobici; zadel ga je mrtud. — Snega imamo za pol čevlja.

V Senožečah 1 jan. — 17 dne pr. m. je bilo ob 4. uri zjutraj iz navadnega kraja 6 močnih možnarskih strelav slišati. Ker se do danes še zmiraj ugiblje, komu na čast se je streljalo, vprašamo tistega sedaj na Gorenskem bivajočega gospoda, ki je pred odhodom rekel: „to je meni veljalo!“ — kako, da je to njemu veljalo!? —

Iz Gorenskega 18. decembra. — Dr. Razlag, katerega smo Gorenci kot svojega deželnega poslanca že davno politično pokopali, je tudi od bratov Notranjcev,

*) Poprejšnji sodnik Tominski, g. Abram, je prestavljen v Tržič (Monfalcone), kakor je sam želel.